

Και γραμμάτων ἵπποσύνη
δὲν ζῶνεσι στή γωνιά,
καὶ χορεύ' ἢ Μνημοσύνη
μὲ τῆς κόρας τῆς ἐνάξ.

Καὶ γάρφαρα καὶ λαμπερὰ
τῆς Κασταλίας τὴ νερά
δέχονται πάλιν πάγκαλα σεπτῶν παρθένων σώματα,
ποῦ τρέφονται μὲ τῆς ψυχῆς καὶ μὲ τοῦ νοῦ τὰ βρώματα.

Καὶ τρίβουσι τὰ μάτια των ἐνέα λευκοφόραις
καὶ ζηλειμέναις κόραις
να' δοῦσι τὰ παράσημα στὰ στήθη τῶν λογίων,
καὶ χαίρετόν μ' εὖδ' ἐνοὶ τὸ νέον Ἰπουργεῖον.

'Στὴν Κασταλία λούζονται ἀμυδρόσκιαι τῶν κάλλη
καὶ λέγ' ἢ μὰ στὴν ἄλλη;
καλὲ τὰ νέα ζαφνικὰ τὰ μάβατα, κυράδες;
ἐδώσανε παράσημα καὶ στούς κλαμαπαράδες.

Εὖδ' ἀφωάζετε κ' εὐοί!..
νὰ καὶ λογίων ἀμοιβή,
ἀνέλπιστα μαντάτα.

'Ἀκόμη κ' ἄλλη μὰ φορὰ
στὰ θεῖα λούσετε νερά
τὴ κάλλη σας τὰρράτα.

Μὰ πῶς σᾶς φαίνεται κ' αὐτὸ
τὰνέλπιστο τὸ χωρατὸ,
κορίτσιαι λευκοφόραι;

'Ἐχουν σταυρούς γιὰ χάσμο,
καὶ δίνονε παράσημα
καὶ στούς λογίους τώρα.

'Ἡ Μούσαις τέτοια φάλλουσι καὶ λένε μεταξύ των
καὶ γίνονται συμπλέγματα περιχαρῶν χαρίτων,
καὶ ἔκ τῆς χαρᾶς ὀλίγου δὲν νὰ χάσουν τὸν νοῦ των,
καὶ τοὺς σταυρούς κυττάζωντας τῶν σταυροφόρων τούτων,
ἀρχίζουσι σταυροκόπημα καὶ μὲ τὰ δῆα τῶν χερσῶν,
κ' ὕψονται κ' ὕψονται καὶ κουτολοῦν' ἄστίτερα.

Ρίγουν σὲ σταυρούς ματαίς,
βλέπουσι ἵπποτῶν θαλάς,
κ' ἔλο κάνουνε βουτιάς
στὰ νερά τῆς Κασταλίας.

Σκίρτα, πλάσις παλαθῆ...
καὶ λογίων ἀμοιβή
'στῆς σοφίας τὸ λημέρι,
καὶ καθέναν τοὺς συγχαίρει.

Πῶς τὸ πέτυχε καὶ σὺ;
σὲ συγχαίρω... μίλλ' μεροί.
Πῶς τὸ πέτυχε κ' ἐκεῖνος,
πῶς τὸ πέτυχε κ' αὐτός;
μὲ σταυρὸ πετᾶ κ' ὁ σπίνος
κ' ὁ γαμφώνης ἀετός.

Κάθε λόγιος χαίρετω,
μὲ κ' ἐμένα, Περικλέτο,
στρίβουσι τώρα τὰ μαλά κ' μου,
ὅταν τούτους τοὺς καιρούς
βλέπω περίε ἀργυρούς
ἀναργύρους τοῦ καλάμου.

Σκάσε σκάσε, Περικλέτο,
μ' ἔκανον χρυσοὺν ἐφέτο.
Σκάσε σκάσε, ραμφοφόνο,
ἀπὸ ζῆλαις κ' ἀπὸ φθόνου.

Τὸν χρυσοῦν ἐφέτος πῆρα,
καὶ χρυσόστομος στὸ μέλλον
μὲ χρυσοὶ θὰ ψάλλω ἔρα
πολιτεῖαν τῶν Ἀγγέλων.

'Ἐγινε, βρέ Περικλέτο, καὶ γὰρ σένα τέτοια χάρις;
σοῦδωσαν τὸν ἀσημένιο;
ἔχεις τὸν μαλαματένιο;
δὲν κατώρθωσες νὰ πάρης
μήτε τὸν τενεκεδέλιο.

Δὲν ἐπρόσμενα κ' ἐφέτος ἓνα τέτοιο κλεπεῦρι,
μὰ νομίζω πῶς δικαίως μ' ἔχρυσώσανε, μουρμούρη,
γὰρ πολλὰ εἰς ὑπερβολαίς
καὶ μεγάλας μου θυσίας.

Π. — Γιατί σοῦ τὸν ἐδώσανε, κανάγρια τοῦ διαβόλου;
σὺ δὲν ἀγόρασες ποτὲ λαχέτο κἂν τοῦ Στόλου.
Γιατί σοῦ τὸν ἐδώσανε; γιατί σ' ἀρέσ' ἢ λίμα
μὲ στίχο καὶ μὲ ρίμα;

Γιατ' εἶσαι πάντα σὰν χαζὸς
καὶ κάνεις καὶ τὸν ποιητῆ;
καὶ τίς ἐμμέτρος ἢ πεζῶς
τὸ κράτος δὲν ὑπηρετεῖ;

Γιατί σοῦ τὸν ἐδώσανε δὲν ἐμπορῶν νὰ νομῶσω,
γιατί σοῦ τὸν ἐδώσανε, γαλιάνδρα κελαιθέστρα;
μὲ τούτα τὰ παράσημα, ποῦ πέφνεσι κάθε τόσο,
θὰ καταντίσῃς γρήγορα καθὼς τὴν Ὀθωνίστρα.

Φ. — Γιατί μοῦ τὸν ἐδώσανε, ζυλίνε μπακαλιάρω;
γὰρ τὴν κακὴ σου τὴν ψυχρή, γὰρ τὸν κακὸ σου φλάρω.

Κύττα τὴν Μοῦσαν Ἐρατῶ,
φιλομουσίαις ὄνε...
τώρα δὲν φέρνει ἔρατο...
τοῦ δάτεμ, ντίβια, μόνου.

Βλέπε, μεγάλη ντίβα,
τί παρασημων στίβα
σκορπιέτ' ἔκει κ' ἔδω
χωρὶς καμμία φειδώ.

Ἄνθος τῆς ἵπποσύνης δόξα τῆς Ρωμηοσύνης.

(Πρὸς τὸν Φασουλῆν ἵππότηαι πλησιάζουσι σταυρωμένοι,
μὲ κωνάδας τυλιγμένοι,
κ' ἀνοφονεταὶ μεγάλη κ' ἀργυροχρυσος Σκηνή,
κ' ὁ χρυσοῦς ἐπὶ Πηγᾶσου περωτοῦ τοὺς προσφωνεῖ.)

Φ. — Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς κυττάω σταυρωμένους
τοὺς ποιητάς, τοὺς συγγραφεῖς, καὶ τοὺς γραμματισμένους.
Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς σᾶς κατακαμαρώνω,
ποῦ πῆρατε τὸν ἀργυροῦν μὲ τὸν καινούριον χρόνον.

Λάμπων προβαίνει κ' ὁ Φωκῆς,
ἔχουν ὁ Προβελέγγιος,
ὅπου μ' ἐμπνεύσεις τραγικὰς
εἰν' αἰώνιος ἔγκλος.

Ὅποιον ἵπποτων πλήθος...
χαίρετό σήμερα καθείς
μουμούρης και θυμής.

Θαυρόντες προχρόνι εμπρός,
μέ τόν Ἀνήλιον λαμπρός
προβξίνει κι ὁ Πολέμη.

Ψάλλε μας ἀργυρόχορς σὺ Μνημοσύνη μάνη,
λάβμε και σὺ, Τσοκοπούλε, λάμψε και σὺ, Νιρβάνο.
Ἴπποτάι φίλοι χαίρετε κι ἡ τύχη μας ἀνοίγει...
ἀπλώστε τόν μακίδιο σου, βροντόφωνο Στρατήγη,
πούγνε τώρα κτήμα σου κι ἕνας τῆς Τήνου μύλος
καθὼς ἐκείνον τόν γνωστόν τῆς θεῆς μας τῆς Κοντύλαις.

Σ' ὄλους δαφνίστρωτος ὁδός...
λαμψάτο, παλλήκαρξ,
κι ὁ Λάσκαρξ, ὁ κομωδός
μέ τῶ Μαλλιά Κουδάρξ.

Κι ὁ Ξενοπούλος τῆς Σάντης προχρῆει μετὰ παιάνων,
ὁ σὲ μίαν μόνην ὥραν
τὴν γῆν παΐων, τὴν γῆν χάων
εἰς τοῦ μπακαρῆ τὴν ψώραν.

Εἰς τῶν ἵπποτων τὸ πλήθος
δεῖτε τόν σταυρὸ σου, Μπαμπή,
ποῦ πρό χρόνον καταλάμπει
εἰς τὸ λάσιόν σου στήθος,
κι ἔπρεπε χρυσοῦν και ἀένα
νὰ σὲ κάνοιν σὴν κι ἔμενα.

Ἐγὼ χρυσοῦς, σεῖς ἀργυροί,
κι ὁ Κουδυλάξς προχρῆει,
νέος ἵπποτῆς Κρητικῆς, ἄλλος Καραμανίτης,
Λουκιανείου πνεύματος ἀρξίων καμπανίτης,
και λέγει πρὸς τοὺς ἀργονταξ κι ἵπποτάξ τῶν Μουσῶν:
κρασί τῆς Κύπρου θέλετε κἄν τῶν Συρακοῦσων;

Σήμερα ἀγαλλόμενος κυττάω μέ παράσημο
τόν ποιητῆ τῆς Κατοχῆς, τόν Βῆσο τόν Γεράσιμο,
κι ὁμοίως ἀγαλλόμενος μαζὶ μέ τοὺς ἐν τέλει
και τόν νεφελογεῖτονα κυττάω Παγανέλι.

Ποῖον χρυσοῦν κι ἐπάργυρον μάς καταναζῆει σέλας,
κι ὄρκο ὁμύνω σήμερα, συναδέλφοι, ἐγγάζον
ἴστον ἄγιο Ἰακώβον τόν ἐκ τῆς Κομοσταῆλας
πῶς σὺ τοῦ ρουθῶνι μῆ κάμαε συσταυροφόρον ἄλλων,
και σὺ, Δημητρακόπουλε, μοιστακαλλῆ μεγάλη,
γὰ τὸ τρανὸ σου ροικικὸ Πινδάρου στίχους βγάλε.

Τώρα καθήστραψε μ' ἐμάς
ὁ δόρυ πάλλων Παλαμῆς,
σήμερα περιβάλλεται μακίδων ἵπποσύνης,
ὁ Καρκαβίτσαξ ὁ κομῆς, ὁ λιγερὸς Δροσίνης.

Ἴδου τῶν Πατριῶν θερμὸς θιασώτης,
Δαυβέργης ἵπποτῆς.
Και τοῦτος γαλιζέι,
και τοῦτον στολιζέι
μακίδων, σπαθί,
νὰ μὴ βασκαθῆ.

Τῆς Πολιτείας τίμιον τιμῆστε στολίδι,
ὁποῦ δὲν εἶναι μάκτιον σὴν τῆλλα τὰ λιλιὰ...

γεράξιο μέ παράσημο και τόν Μωραϊτιδῆ,
κι ἔξισταμαι κι ἐκπλήσσομαι πῶς ἔκανε κοιλιά.

Χειροτονεῖται σήμερα ἐπάξιος ἵπποτῆς
Πορφύρας ὁ και Σούφρας; κι ὁ κύριος Ἀξιώτης.
Ἀπ' ἀκρῆ σ' ἄξ' ἵπποτιορῆς, και βλέπω ν' ἀναβαλῆ
σὴν κι ἄλλοτε περικαλλῆς ἡ τῶν Μουσῶν νεότης,
μὲ και τόν Ἀργυρόπουλο, τῆς Σμύρνης τόν Μιγάλη,
ἵπποτῆν τώρα τόν φιλεῖ τῆς Μιγαλοῦς ἵπποτῆς.

Ἐν ἵπποσύνη συντρεθοί, χαρὰ σας και χαρὰ μου,
ἐλάτε νὰ χροτάσομε παράποτε φαῖδροι,
και πάρτε σεῖς τὴν λύρα σας κι ἐγὼ τόν ταμποῦρᾶ μου,
και πῆμε σὶτόν Προδουποῦργὸ και σὶτόν Ἀλεξάνδρῆ.

Καλήμερα καλήμερα... σὶτὰ γράμματα ρουσφέτα...
κι ἂς γλυκωτογαυδοῦσῶμε τοὺς δὲ τοὺς ἀφεντάδες,
ὁποῦ κι ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς τοὺς ἤθε σέψης τέτοια
νὰ δώσομε παράσημα και σὶτοὺς κηθῶ-Σορτάδες,
ποῦ κεδδαλοῦν και χαιρόνται, πεζέουον καμαρόνουν,
κι ὅπου πατεῖ τὸ ποδὶ των χρυσαῖρα ξευτρώνουν.

Ὁ τῶν τροπαίων τῶν χρυσοῦν!..
δέστε μὲ, τρωβαδοῦροι,
καθὼς ἀπάνω σὶτόν Μουσῶν
τὸ φτερωτὸ γαῖδοῦρι.

Μ' ἐμὲ τρωφῆστε και σεῖς
σὲ τίτλων ἀφειδιᾶν,
ἀπλῶν σήμερα θρασύς
μακρῶν ζουρομακιδῶν.

Και βλέπω τσαλαπετεινοῦς
και σταυροφόρους ψάλτας,
κι ἵπποτάξς χαίρετό κλεινοῦς
τῆς Ρόδου και τῆς Μάλτας.

Μεγάλου τίτλου σήμερα τὸ βάρος μάς βαρύνει,
κάθε κηθῶ συνάδελφοι θέναί μπροστά μας πρόγεγο,
θὰ τρώμε σούπας ποῦ και ποῦ καθὼς οἱ Μανδάρνιοι
ἀπὸ φουλῆς χειλιδωνῶν, ἀλλὰ κι ἀπὸ σκαντιόχοφο.

Τιμαί και λίπη τοῦ λοιποῦ μάς καρτεροῦν μεγάλη,
κι ἂν τώρα τύχη νάχη
κἄποιος ἀπ' ὄλους πάχη,
θὰ λένε πῶς τὰπέκτησε μέ τῶν Μουσῶν τὸ γάλα.

Κι ἂν ἀδικῆθῆ και καιρὸς ἐργατίας τοῦ καλῆμου
και τὸ νὰ ζῆ χωρὶς σταυρὸ καιροῦς τόν πειράζει,
προθύμως τὰ παράσημα τοῦ δίνω τὰ δικά μου,
κι ἐγὼ μ' ἔμοῦθ κι ἀσταυρωτος νὰ ζῶ χωρὶς μαρξί.

Ἐδουχίας ἀνεπίστου μεξ ἐξάλλος γασί,
καθβαλίστε τὴν πούλιξ,
μπρὸς ἐγὼ και πίσω σεῖς
σὶτοῦ Πηγᾶσου τὰ καπούλιξ,
και σὰς εὐχεται ποῦ χρόνον μεγαλήτερη τιμῆ,
νέους τίτλους ἵπποσύνης, κι ἀπὸ τοῖποῦρα ζουμά.

Παπαδημακίτης, μὲ ψυχῆ, ποῦ μέρα ὁ ἐξωκκλησία
και σ' ἐρμῆμαξ τὴν ἔφερε κατάντης περίσοξ.
Κι ἡ Σκιάθος δὲν θὰ ἐνακαθῆ σὶτὴν ἀροθλασασί τῆς
νὰ κάθε ἕνας ἀσκητής,
νὰ κάθε ἕνας ποιητής,
εἶνας γὰ ρωστοτέρονο πνευματικῆς ἐργατίας.